

Kaddarbsirarīhobijs

Juris Liepiņš sevi nesauc par uzņēmēju. „Uzņēmējs dod, es tikai ņemu, ko daba dod, tāpēc vairāk gan esmu zemnieks,” teic J.Liepiņš, kurš šobrīd jau ir biedrības „Inčukalna Zivsaimnieki” priekšsēdētājs un kuram darbs ir arī hobijs.

Juris Liepiņš savu darbību sāka jau 90.gados, kā kādas zemnieku saimniecības pārvaldnieks. Pirms gada viņš nodibināja biedrību „Inčukalna Zivsaimnieki” un ir gandrīz 50 hektāru zemes platības īpašnieks. Braucot ciemos pie J.Liepiņa, līdzī jāņem makšķere un prāvi krājumi ar dažādiem citiem šīs nodarbes aksesuāriem, jo papildus minētajai zemes platībai ir vēl arī 11 dīķi (aptuveni septiņu hektāru platībā), kuros tiek audzētas karpas, foreles, līdakas, asari u.c. saldūdens zivis.

J.Liepiņš pēc izglītības ir veterinārārsts un savā profesijā strādāja ilgus gadus, tomēr ar laiku saprata, ka vairāk uzrunā darbs dabā.

Jāpiebilst, ka biedrības nodibināšana deva J.Liepiņam iespēju piedalīties Eiropas Savienības struktūrfondu projektā „Ūdens tūrisma attīstība Inčukalnā” un iegūt finansējumu tālākai darbībai. Šobrīd šķiet, ka atbilde būs pozitīva. Lai varētu piedalīties projektu konkursā, saimnieks saka paldies arī draugiem par atbalstu.

Zivju mazūļu audzētava

Pats zivs un apkārt zivis

Pirmais dīķis tapa jau 90.gados. Vēlāk, kad radās ideja par zivsaimniecību, lēnām tika veidoti pārējie. Jautāts – kā radās ideja par tik plašu zivsaimniecību, J.Liepiņš nedomājot un ar smaidu atbild: „Es pēc horoskopa esmu Zivs...ūdens ir mana stihija. Sākotnēji bija doma tikai

par dīķi, kur peldēties. Vēlāk veidojās situācija, ka uz to dīķi atbrauca cilvēki makšķerēt, bet man ar ģimeni bija jāsežas mašīnā un jābrauc peldēties citur. Tā radās doma, ka nepieciešami vairāki dīķi”.

Lai arī zivsaimniecība ir J.Liepiņa pamatnodarbe jau ilgu gadus, viņš to joprojām sauc par hobiju. „Es plaši nereklamējos, viss notiek pateicoties cilvēku atsauksmēm. Es arī neļauju makšķerēt kuram katram. Man ir svarīgi, lai šeit atrastos kārtīgi cilvēki, kuri pēc tam lomu neslēpj krūmos, lai tikai nebūtu jāmaksā. Šādiem cilvēkiem es palūdzu vairs nebraukt. Dažu negodīgu makšķernieku rīcības dēļ teritorijā arī ir izvietotas vairākas video novērošanas kameras, bet vislabākie acuraugi ir mazie suņi, kuri noslēptos lomus labi prot izvilkt no krūmiem un publiskot,” stāstīja J.Liepiņš.

Zināšanas iegūtas pašmācībā

Saimnieks lielāko daļu zināšanu par zivsaimniecību ieguvis pašmācības ceļā – no savām veiksmeņiem un neveiksmeņiem. „Nesmādēju arī dažādus kursus, seminārus un labu cilvēku padomus. Svarīgākais jau ir tas, ka, tā kā tas ir visas ģimenes hobijs un ikdiena, tad jāmacās visiem.”

Vislielākās skumjas J.Liepiņam ir par sievastēvu, kuru viņš sauc par lielāko ideju ģeneratoru ģimenē un kurš šīs zivsaimniecības izveidošanā ieguldīja vislielāko darbu, bet rezultātu tā arī neredzēja. Diemžēl liktenis lēma savādāk, un sievastēvs uz plašo saimniecību tagad lūkojas no debesīm.

Ģimenes hobijs neapšaubāmi prasa lielus līdzekļus, tomēr pozitīvi, ka līdz šim iztikts bez kredītiem. „Ja ienāk pieci lati, pieci lati arī tiek ieguldīti attīstībā vai arī nopirkta zivīm barība. Tā ir bijis visus šos gadus. Tas nav viegli, jo gribas, lai viss notiek straujāk. Tomēr labāk tā, nekā kādam parādā. Lai ar zivsaimniecību sāktu kaut minimāli pelnīt, jāiegulda darbs un finanses vismaz trīs gadu garumā. Tikai pēc tam sākas peļņa,” uzsvēra J.Liepiņš.

Juris Liepiņš

Foto: Jana Bunkus

Lai arī brīžiem nav klājies viegli, doma pamest savu hobiju un vienlīdz arī darbu Jurim nekad nav bijusi. „Ne visiem darbs ir arī hobijs, lai arī ir reizes, kad tiešām nav viegli. Ir bijis, ka mēnesi darbojos ar pinceti pie zivju iekriem, lai atlasītu labākos, darbs dienā visu mēnesi. Tad paiet vēl mēnesis, kamēr zivteles paauogas. Pēkšņi uznāk karsts laiks un visas aiziet bojā. Tādos brīžos rokas mazliet nolaižas. Mierinu sevi ar domu, ka man aizgāja bojā tikai mazūļi, bet kādam kolēģim Igaunijā – 150 tonnas lielo foreļu. Ne jau cita nelaime priecē, bet doma, ka var būt arī sliktāk, tāpēc jāsaņemams un jāskat viss no sākuma.”

Labajos laikos saimniekam piedāvāts arī celt viesu māju, tomēr šī ideja ģimēni nevilināja. „Tas nozīmē savu dzīvi pilnībā atbīdīt otrā plānā, bez atpūtas un apstājas. Ir bijuši bagāti kungi, kuri ieradās ar paprāvu naudu un gribēja, lai es vienam dīķim nolaižu ūdeni, un viņi tiek pie zivīm bez makšķerēšanas. Ja es tā izdarītu, citiem makšķerniekiem nepalīktu vairs ko ķert un es pazaudētu labus un patstāvīgus klientus. To es negribu. Negribu nevienam arī visu šo pārdot, lai arī piedāvājumi ir bijuši. Esam šeit ieguldījuši līdzekļus, spēkus un sirdi gandrīz divdesmit gadu garumā. Tas ir nopietni, no kā tāda šķirties nav iespējams,” piebilda J.Liepiņš.

Noslēgumā jāpiebilst, ka lielākais loms J.Liepiņa dīķos ir vairāk kā astoņi kilogrami smaga zivs.